

Sygn. akt V CNP 67/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi K. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w K. z dnia 14 kwietnia 2014 r.,

w sprawie z powództwa G. S.

przeciwko K. S.

o alimenty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanego K. S. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 20 grudnia 2013 r. zasądającego od pozwanego na rzecz powódki G. S. alimenty w kwocie po 800 zł miesięcznie.

Pozwany K. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 kwietnia 2014 r., zarzucając naruszenie przepisów art. 60 § 3 zdanie drugie k.r.o. przez przyjęcie, że zachodzą wyjątkowe okoliczności uzasadniające przedłużenie obowiązku dostarczania środków utrzymania ponad okres pięciu lat od orzeczenia rozwodu i art. 328 § 2 k.p.c. przez nieustosunkowanie się do materii sprawy, a zwłaszcza do zarzutów podnoszonych przez skarżącego w toku postępowania. W konkluzji wniósł „...o stwierdzenie niezgodności z prawem wyżej powołanego wyroku Sądu Okręgowego Wydział Cywilno-Rodzinny w K. z dnia 14. 04. 2014 r. sygn. akt [...]...” i zasądzenie od G. S. kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Wszystkie te wymagania mają charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich podlega odrzuceniu *a limine*.

Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienia polega na wskazaniu naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania z równoczesnym powołaniem przepisów prawa, które miały doznać naruszenia i wyjaśnieniu, na czym zarzucane naruszenie polegało. Odrębnym wymaganiem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, ustawodawca bowiem wyraźnie oddzielił podstawy skargi od przepisów prawa, z którymi wyrok jest

niezgodny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ., z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ., z dnia 2 marca 2006 r., IV CNP 16/06, nie publ. i z dnia 26 lipca 2006 r., IV CNP 68/06, nie publ.).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 kwietnia 2014 r. skarżący wskazał na naruszenie art. 60 § 3 k.r.o. i art. 328 § 2 k.p.c. i wyjaśnił, na czym – jego zdaniem – to naruszenie polegało. Nie wskazał natomiast przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Oznacza to, że skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Poza tym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie zaskarżonego orzeczenia stronie została wyrządzona szkoda (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Istnienie szkody jest zatem jedną z przesłanek dopuszczalności skargi. Z art. 424¹ § 1 k.p.c. wynika, że ma to być szkoda wyrządzona „przez wydanie” zaskarżonego wyroku, co oznacza, że między wydaniem tego wyroku a szkodą musi zachodzić normalny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. oraz że szkoda musi być – w stosunku do tego wyroku – poniesiona później.

Ze względu na to, że istnienie szkody jest przesłanką dopuszczalności skargi, do jej wymagań konstrukcyjnych – zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. – należy m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnieniu tego oświadczenia, co nastąpi wtedy, gdy twierdzenie zostanie uzasadnione na tyle, że będzie można uznać je za prawdziwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 i z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 22/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 111).

Nie jest spełnieniem omawianego wymagania odwołanie się do szkody, która jeszcze nie wystąpiła, przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest bowiem istnienie szkody w chwili wnoszenia skargi, a nie możliwość wystąpienia szkody w przyszłości.

Szkodą majątkową w rozumieniu przepisów o skardze jest rzeczywisty, a nie tylko hipotetyczny uszczerbek w majątku skarżącego, w związku z czym nie stanowi jeszcze szkody samo powołanie się na pasywa w majątku wynikające z tytułu egzekucyjnego, jakim jest zaskarżony wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2008 r., II BP 68/07, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 6 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ., z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 i z dnia 16 października 2012 r., IV CNP 46/12, nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżący, dla spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., przytoczył, że wydanie zaskarżonego wyroku naraża go „...na niepowetowaną szkodę materialną w wysokości co najmniej 48 000 zł plus ewentualne odsetki ustawowe za zwłokę za okres ponad 5 lat ustalonych przez ustawodawcę w treści art. 60 § 1 kr. i op....”.

Przytoczone twierdzenia wskazują jedynie na możliwość powstania szkody w przyszłości. Szkodą majątkową w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. jest natomiast uszczerbek w majątku poszkodowanego, który ma charakter rzeczywisty, nie hipotetyczny, spodziewany lub „odłożony” w czasie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, Izba Cywilna 2011, nr 10, s. 51). Oznacza to, że nie została również spełniona przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.